

Geboren in ijs

NORA
ROBERTS

Geboren in ijs

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 1995 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Born in Ice*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1670 2
NUR 302
Eerste druk september 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis
met bestaande personen berust op toeval.

Ik heb lang vrij door het leven gezworven.

– THE WILD ROVER

*Voor al mijn voorouders
die de grote plas zijn overgestoken*

Proloog

De woeste wind raasde bulderend over de Atlantische Oceaan en beukte op de landerijen van de westelijke graafschappen. Een ijzige slagregen geselde de grond en prikte als scherpe naaldjes door de huid, koud genoeg om iemand tot op het bot te verkillen. Bloemen die uitbundig hadden gebloeid van de lente tot het einde van de herfst werden zwart door de gemene kou.

In huisjes en pubs kropen mensen rond het vuur en praatten over hun boerderijen, of over dierbaren die waren geëmigreerd naar Duitsland of Amerika. Het deed er nauwelijks toe of ze een dag eerder waren vertrokken of een generatie eerder. Ierland liep leeg, en de taal werd met uitsterven bedreigd.

Afen toe werd er gesproken over het eeuwigdurende conflict in het noorden. Maar Belfast was mijlenver verwijderd van het dorpje Kilmilhil, letterlijk en figuurlijk. Mensen waren meer bezig met hun gewassen, hun vee en de bruiloften en begrafenissen die de winter met zich mee zou brengen.

Een eindje buiten het dorp, in een keuken waar de oven warmte en bakgeuren verspreidde, keek Brianna Concannon uit het raam naar de ijsregen die haar tuin teisterde.

‘De akelei kan ik afschrijven, denk ik. En het vingerhoedskruid.’ Met pijn in het hart stelde ze het vast, maar ze had uitgegraven wat ze kon en de planten in het propvolle tuinhuisje gezet. De storm was zo plotseling opgestoken.

‘In de lente plant je weer nieuwe.’ Maggie bestudeerde het profiel van haar zus. Brie koesterde haar bloemen als een moeder haar kleine kinderen. Met een zucht wreef ze over haar eigen bollende buik. Ze kon er nog steeds niet over uit dat zij degene was die getrouwd was en die een kind verwachtte, en niet haar huiselijk ingestelde zus. ‘Dan kun je je hart weer ophalen.’

‘Ach, ja. Wat ik nodig heb, is een kas. Ik heb plaatjes bekeken. Volgens

mij moet het mogelijk zijn.’ En tegen de lente moest ze het zich kunnen veroorloven, als ze zuinig deed. Dagdromend over de plantjes die zouden opbloeien in hun nieuwe glazen onderkomen, trok ze een plaat verse bosbessenmuffins uit de oven. Maggie had de bessen helemaal van een markt in Dublin voor haar meegenomen. ‘Neem jij deze mee naar huis.’

‘Nou, graag.’ Grijnzend griste Maggie er een uit het mandje, die ze van de ene hand in de andere gooide om hem te laten afkoelen voor ze haar tanden erin zette. ‘Nadat ik mijn buikje rond heb gegeten. Ik zweer het je, Rogan weegt zowat elke hap die ik in mijn mond steek.’

‘Hij wil dat jij en de baby kerngezond zijn.’

‘O, zeker. En ik denk dat hij zich ongerust afvraagt hoeveel van mij baby is en hoeveel vet.’

Brianna nam haar zus op. Maggie was mollig en zacht geworden, en ze straalde een innige tevredenheid uit nu ze de laatste drie maanden van haar zwangerschap inging die in schrill contrast stond met de energieke wervelwind waaraan Brianna gewend was.

Ze is gelukkig, dacht Brianna, verliefd. En weet dat haar liefde dubbel en dwars beantwoord wordt. ‘Je bent meer dan een paar pondjes aangekomen, Margaret Mary,’ zei Brianna, en ze zag Maggies ogen ondeugend oplichten in plaats van geïrriteerd fronsen.

‘Ik doe een wedstrijdje met een van Murphy’s koeien, en ik ben aan de winnende hand.’ Ze at de muffin op, pakte er zonder blikken of blozen nog eentje. ‘Over een paar weken kan ik over mijn buik het uiteinde van mijn glasblazerspijp niet meer zien. Dan zal ik moeten overschakelen op lampwerk.’

‘Je zou een poosje kunnen stoppen,’ stelde Brianna voor. ‘Ik weet dat Rogan je heeft gezegd dat je al genoeg gedaan hebt voor al zijn galerieën.’

‘En wat moet ik dan, behalve me dood vervelen? Ik heb een idee voor een bijzonder object voor de nieuwe galerie hier in Clare.’

‘Die komend voorjaar pas opengaat.’

‘Tegen die tijd zal Rogan zijn dreigement uitvoeren om me aan het bed vast te binden als ik een stap in de richting van mijn atelier zet.’ Ze slaakte een zucht, maar Brie vermoedde dat Maggie dat dreigement niet zo erg vond. Rogans subtiele bazige gedrag niet zo erg vond. Ze vreesde dat ze

milder werd. 'Ik wil werken zolang ik kan,' voegde Maggie eraan toe. 'En het is fijn om thuis te zijn, zelfs met dit weer. Ik neem aan dat je geen gasten verwacht.'

'Toevallig wel. Een yank, volgende week.' Brianna schonk Maggie nog een kop thee in, daarna zichzelf, voor ze ging zitten. De hond, die geduldig naast haar stoel had zitten wachten, legde zijn grote kop op haar schoot.

'Een yank? Eentje maar? Een man?'

'Hm-m.' Brianna aaide Concoobar over zijn kop. 'Een schrijver. Hij heeft een kamer geboekt, volpension, voor onbepaalde tijd. Hij heeft een maand vooruitbetaald.'

'Een maand! In deze tijd van het jaar?' Geamuseerd keek Maggie naar buiten, waar de wind de keukenramen in hun sponningen deed rammen. Niet bepaald een warm welkom. 'En dan zeggen ze dat kunstenaars excentriek zijn. Wat voor soort schrijver is hij?'

'Hij schrijft thrillers. Ik heb er een paar gelezen, en hij is goed. Hij heeft prijzen gewonnen, en sommige van zijn boeken zijn verfilmd.'

'Een succesvol schrijver, een yank, die hartje winter in een B&B in Clare gaat zitten. Nou, daar zal in de pub druk over gekakeld worden.' Maggie likte de kruimels van haar vingers en bestudeerde haar zus met het oog van de kunstenaar.

Brianna was een mooie vrouw, een rossige schoonheid met een roomblanke huid en een slank figuurtje. Een klassiek ovaal gezicht, een zachte mond die vaak een te serieus trekje had. Zachtgroene ogen die de neiging hadden weg te dromen, lange gracieuze ledematen, haar met de kleur van smeulend vuur – dik glad haar dat zich meestal niet door spelden in bedwang liet houden.

En ze was gevoelig, dacht Maggie. Veel te naïef, ondanks haar contact met vreemdelingen als eigenares van een B&B, over wat er in de wereld buiten haar eigen tuinhok te koop was.

'Ik weet niet of ik het wel zo prettig vind, Brie, jij wekenlang alleen in huis met een man.'

'Ik ben vaak alleen met gasten, Maggie. Zo verdien ik de kost.'

'Je hebt er zelden maar een, en dat midden in de winter. Ik weet niet wanneer we weer terug moeten naar Dublin, en –'

‘Er niet zijn om een oogje op me te houden?’ Brianna glimlachte, eerder geamuseerd dan beledigd. ‘Maggie, ik ben een volwassen vrouw. Een volwassen werkende vrouw die prima voor zichzelf kan zorgen.’

‘Je hebt het altijd te druk met voor anderen zorgen.’

‘Begin nou niet over ma.’ Brianna’s mond verstrakte. ‘Ik doe tegenwoordig nog maar heel weinig, nu ze met Lottie in haar eigen huisje woont.’

‘Ik weet precies wat je doet,’ wierp Maggie tegen. ‘Ze hoeft maar te kikken of je vliegt erheen, luistert naar haar geklaag, sleept haar naar de dokter zodra ze zich een nieuwe dodelijke ziekte heeft ingebeeld.’ Ze stak een hand op, nijdig dat ze zich, alweer, liet meesleuren door woede en schuldgevoelens. ‘Dat is niet waar ik me momenteel zorgen om maak. Deze man –’

‘Grayson Thane,’ zei Brianna, opgelucht dat hun moeder niet langer gespreksonderwerp was. ‘Een vooraanstaand Amerikaanse schrijver die zijn zinnen heeft gezet op een rustige kamer in een uitstekend verzorgd pension in het westen van Ierland. Hij heeft geen snode plannen met zijn gastvrouw.’ Ze pakte haar theekopje op, nam een slok. ‘En hij gaat mijn kas betalen.’

1

Het was niet ongebruikelijk dat Brianna hartje winter een of twee gasten in Blackthorn Cottage had. Maar januari was een stille tijd, waarin haar kamers meestal leegstonden. Ze vond de eenzaamheid niet erg, net zomin als het onheilspellende geloei van de wind of de loodgrijze hemel die dag in dag uit regen en ijzel uitspuwde. Het gaf haar tijd om plannen te maken.

Gasten waren van harte welkom, aangekondigd of onaangekondigd. Zakelijk gezien brachten ze natuurlijk geld in het laatje. Maar afgezien daarvan hield Brianna van gezelschap, en vond ze het fijn gasten te verzorgen en een tijdelijk thuis te bieden.

Ze had in de jaren nadat haar vader was overleden en haar moeder was verhuisd van het huis het thuis gemaakt waarnaar ze als kind had verlangd, met haardvuren en vitrages en bakgeuren die uit de keuken opstegen. Het was echter aan Maggie te danken, en aan Maggies kunst, dat Brianna het stukje bij beetje had kunnen opbouwen. Dat was iets wat ze nooit zou vergeten.

Het huis was van haar. Hun vader had begrepen hoeveel ze ervan hield en hoe belangrijk het voor haar was. Ze zorgde voor haar erfenis als was het een kind.

Misschien deed het weer haar aan haar vader denken. Hij was overleden op een dag zoals deze. Zo nu en dan, op de spaarzame momenten dat ze alleen was, merkte ze dat ze nog steeds spootjes van het verdriet bij zich droeg, vermengd met herinneringen, mooie en nare.

Ze moest maar eens aan het werk, vond ze, zich afwendend van het raam, voordat ze te lang ging piekeren.

Omdat het regende dat het goot, besloot ze het tochtje naar het dorp tot later uit te stellen en eerst een klusje te doen dat ze al veel te lang voor zich uit had geschoven. Er werd die dag niemand verwacht, en haar enige boeking was pas voor het einde van de week. Op de voet gevolgd door haar

hond toog ze, gewapend met een bezem, emmer, poetsdoeken en een lege kartonnen doos, naar de zolder.

Ze maakte hier regelmatig schoon. In Brianna's huis kreeg stof geen kans. Maar er stonden dozen en kisten die ze bij het opruimen altijd had overgeslagen. Tot nu toe, sprak ze zichzelf toe, en duwde de zolderdeur open. Deze keer zou ze alles uitmesten. En ze zou zich niet door emoties laten weerhouden om de confrontatie met oude herinneringen aan te gaan.

Als de kamer eenmaal goed was opgeruimd, dacht ze, zou ze misschien het materiaal en arbeidsloon kunnen betalen om hem te verbouwen. Het zou een knusse zolderkamer kunnen worden, mijmerde ze, leunend op haar bezem. Met zo'n dakraam, of misschien een dakkapel. Zachtgele muren om de zon binnen te halen. Glanzend hout en een van haar zelfgeknoopte kleden op de vloer.

Ze zag het al helemaal voor zich, een kleurige spreij op het bed, een schommelstoel, een klein bureautje. En als ze nu eens...

Ze schudde haar hoofd en lachte zichzelf uit. Ze liep te hard van stapel.

'Altijd maar aan het dromen, Con,' mompelde ze, de hond over zijn kop aaiend. 'Wat hier nodig is, is de tanden op elkaar en de handen uit de mouwen steken.'

Eerst de dozen, besloot ze. Het was hoog tijd om oude papieren en oude kleding uit te zoeken.

Een halfuurtje later had ze twee keurige stapels. De ene zou ze naar de kerk brengen voor de armen, de andere zou ze bewaren als poetslappen.

'Och, kijk nou toch, Con.' Vertederd haalde ze een klein wit doopjurkje tevoorschijn, schudde voorzichtig de vouwen eruit. Vleugjes lavendel verspreidden zich door de lucht. Het linnen was versierd met piepkleine knoopjes en smalle strookjes kant. Haar oma's werk, wist ze, en glimlachte. 'Hij heeft het bewaard,' mompelde ze. Zo'n liefdevolle gedachte voor toekomstige generaties zou bij haar moeder nooit zijn opgekomen. 'Maggie en ik moeten dit hebben gedragen, weet je. En pa heeft het bewaard voor onze kinderen.'

De steek die daarop volgde, was zo vertrouwd dat ze hem amper voelde. Voor haar geen baby die in een wiegie lag te slapen, geen zacht bundeltje dat ernaar hunkerde te worden vastgehouden en gevoed en gekoesterd.

Maar Maggie, dat wist ze zeker, zou dit dolgraag willen. Met zorg vouwde ze het jurkje weer op.

De volgende doos zat vol papieren die haar een zucht ontlokten. Ze zou ze moeten lezen, op zijn minst moeten doorkijken. Haar vader had elk briefje, hoe onbeduidend ook, bewaard. Er zouden ook krantenknipsels tussen zitten. Zijn ideeën, zou hij hebben gezegd, voor nieuwe goudmijntjes.

Altijd weer een nieuw avontuur. Ze legde diverse artikelen opzij die hij had uitgeknipt, over bosbouw, timmerwerk, uitvindingen, winkelier worden. Niet een over het boerenbedrijf, stelde ze met een glimlach vast. Een boer was hij nooit geweest. Ze vond brieven van familieleden, van bedrijven die hij had aangeschreven in Amerika, in Australië, in Canada. En het aankoopbewijs van de oude pick-up die ze in haar kindertijd hadden gehad. Eén document trok haar aandacht, deed haar niet-begrijpend fronsen. Het leek een soort aandelenbewijs. Triquarter Mining, in Wales. Aan de datum te zien, had hij het een paar weken voor zijn dood pas gekocht.

Triquarter Mining? Weer zo'n avontuur, pa, dacht ze, geld uitgeven dat we eigenlijk niet hadden. Nou ja, ze zou dat Triquarter moeten schrijven en dan maar zien wat ze hiermee aan moest. Het was niet waarschijnlijk dat de aandelen meer waard waren dan het papier waarop het gedrukt was. Zo was het namelijk altijd afgelopen met Tom Concannons zakelijke deals.

Die glinsterende pot met goud waarnaar hij zijn leven lang op jacht was geweest, daar had hij nooit de hand op kunnen leggen.

Ze groef verder, vermaakte zich met brieven van neven, nichten, ooms en tantes. Ze waren dol op hem geweest. Iedereen was dol op hem geweest. Bijna iedereen, verbeterde ze zichzelf, denkend aan haar moeder.

Die gedachte van zich af zettend, pakte ze een bundeltje van drie brieven met een verbleekt rood lint eromheen uit de doos. Het adres van de afzender was in New York, maar dat was niet zo bijzonder. De Concannons hadden diverse vrienden en familieleden in Amerika. De naam kwam haar echter niet bekend voor. Amanda Dougherty.

Brianna vouwde de brief open, liet haar blik over het keurige, schoolse handschrift gaan. Terwijl de adem in haar keel stakte, las ze hem nog eens, zorgvuldig, woord voor woord.

Mijn allerliefste Tommy,

Ik heb gezegd dat ik je niet zou schrijven. Misschien post ik deze brief niet, maar ik moet in elk geval het idee hebben dat ik met je kan praten. Ik ben pas een dag terug in New York. Nu al lijkt je zo ver weg, en de tijd die we samen hebben gehad des te mooier. Ik ben te biecht gegaan en heb boete gedaan. Maar in mijn hart is niets wat tussen ons is gebeurd een zonde. Liefde kan geen zonde zijn. En mijn liefde voor jou is voor altijd. Als God barmhartig is, zullen we op een dag een manier vinden om bij elkaar te zijn. Maar als dat nooit gebeurt, wil ik dat je weet dat ik elke seconde die ons was gegeven zal koesteren. Ik weet dat het mijn plicht is je erop te wijzen dat je je huwelijksgelofte hoort na te komen, dat je je hoort te wijden aan de twee kleintjes van wie je zoveel houdt. En dat doe ik ook. Maar hoe egoïstisch het ook is, ik vraag tevens dat je, wanneer de lente aanbreekt in Clare, en de Shannon schittert in het zonlicht, nog eens aan mij denkt. En aan hoeveel je in die paar korte weken van me hebt gehouden. En ik hou van jou...

Voor altijd,
Amanda

Liefdesbrieven, dacht ze verdoofd. Aan haar vader. Geschreven, zag ze, starend naar de datum, toen ze nog een peutertje was.

Haar handen verstijfden. Hoe hoorde een vrouw, een volwassen vrouw van achtentwintig, te reageren wanneer ze ontdekte dat haar vader had gehouden van een vrouw die niet zijn echtgenote was? Haar vader, met zijn gulle lach, zijn wilde plannen. Dit waren woorden die uitsluitend voor zijn ogen bestemd waren. En toch, hoe kon ze ze niet lezen?

Met bonkend hart vouwde ze de volgende brief open.

Mijn allerliefste Tommy,

Ik heb je brief gelezen en herlezen tot elk woord in mijn geheugen gegrift staat. Mijn hart breekt bij de gedachte dat je zo ongelukkig bent.

Ik kijk ook vaak uit over de zee en stel me voor dat jij over het water naar me staat te turen. Er is zoveel dat ik je wil vertellen, maar ik ben bang dat je hartzeer er alleen maar erger op zou worden. Als er geen liefde tussen jou en je vrouw is, moet er plichtsbefesf zijn. Ik hoef je niet te vertellen dat je kinderen voor alles gaan. Ik weet, heb altijd geweten, dat zij in je hart en in je gedachten op de eerste plaats komen. God zegene je, Tommy, dat je ook aan mij denkt. En voor het geschenk dat je me hebt gegeven. Ik dacht dat mijn leven leeg zou zijn, nu zal het altijd vol en rijk zijn. Ik hou nu zelfs nog meer van je dan toen we afscheid namen. Wees niet bedroefd wanneer je aan me denkt. Maar denk aan me.

Voor altijd,
Amanda

Liefde, dacht Brianna, terwijl de tranen in haar ogen opwelden. Hier sprak zo'n liefde uit, hoewel er zo weinig werd gezegd. Wie was ze geweest, deze Amanda? Hoe hadden ze elkaar ontmoet? En hoe vaak had haar vader aan deze vrouw gedacht? Hoe vaak had hij naar haar verlangd?

Een traan wegvegend, vouwde ze de laatste brief open.

Mijn allerliefste,

Ik heb eindeloos gebeden voor ik dit schreef. Ik heb de Moeder Gods gevraagd me te laten weten wat wijsheid is. Wat juist is tegenover jou, weet ik niet zeker. Ik kan alleen maar hopen dat wat ik je vertel, je met vreugde zal vervullen, niet met verdriet.

Ik herinner me de uren die we doorbrachten in mijn kamertje in de herberg aan de Shannon. Hoe lief en teder je was, hoe verblind we allebei waren door de liefde. Zo'n diepe, eindeloze liefde heb ik nooit gekend en zal ik ook nooit meer kennen. Dus ben ik dankbaar dat, hoewel we nooit samen zullen zijn, ik iets kostbaars heb om me eraan te herinneren dat ik werd bemind. Ik draag jouw kind, Tommy. Wees alsjeblieft blij voor me. Ik ben niet alleen en ik ben niet bang. Mis-

schien zou ik me moeten schamen. Ongetrouwd, zwanger van de echtgenoot van een andere vrouw. Wellicht komt die schaamte nog, maar op dit moment ben ik alleen maar dolblij.

Ik weet het al wekenlang, maar kon de moed niet opbrengen het je te laten weten. Dat kan ik nu wel, nu ik de eerste tekenen voel van het leven dat we binnen in me verwekt hebben. Moet ik je vertellen hoeveel er van dit kind zal worden gehouden? Ik droom er al van onze baby in mijn armen te houden. Alsjeblieft, mijn lief, omwille van ons kind, laat geen verdriet of schuldgevoel in je hart toe. En omwille van ons kind ga ik weg. Hoewel ik elke dag, elke nacht aan je zal denken, zal ik je niet weer schrijven. Ik zal mijn leven lang van je blijven houden, en telkens wanneer ik naar het leven kijk dat we hebben verwekt in die verrukkelijke uren aan de Shannon, zal ik nog meer van je houden. Geef wat je voor mij voelt aan je kinderen. En wees gelukkig.

Voor altijd,
Amanda

Een kind. Terwijl haar ogen zich vulden met tranen, drukte Brianna een hand tegen haar mond. Een zus. Een broer. Lieve hemel. Ergens liep een man of vrouw rond die haar bloedverwant was. Ze moesten ongeveer dezelfde leeftijd hebben. Misschien dezelfde kleur haar, ogen, dezelfde trekken.

Wat kon ze doen? Wat had haar vader kunnen doen, zoveel jaar geleden? Was hij op zoek gegaan naar de vrouw en zijn kind? Had hij geprobeerd ze te vergeten?

Nee. Voorzichtig streek ze de brieven glad. Hij had niet geprobeerd ze te vergeten. Hij had haar brieven al die tijd bewaard. Ze sloot haar ogen, zittend op de schemerig verlichte zolder. En, dacht ze, hij had van zijn Amanda gehouden. Al die tijd.

Ze moest nadenken voordat ze Maggie vertelde wat ze had ontdekt. Brianna kon het best nadenken als ze druk bezig was. Op zolder hield ze het niet meer uit, maar er waren nog wel andere dingen te doen. Ze poetste en

boende en bakte. De eenvoudige huiselijkheid van de karweitjes en het prettige gevoel dat de geuren opriepen, beurden haar weer op. Ze legde turf op de haardvuren, zette thee en ging toen zitten om ideeën voor haar kas uit te werken.

De oplossing zou zich na verloop van tijd vanzelf wel aandienen, hield ze zichzelf voor. Na meer dan vijftientig jaar zouden een paar dagen om na te denken ook niet uitmaken. Als het uitstel deels voortkwam uit lafheid, een zwakke neiging om de emotionele uitbarsting van haar zus te ontlopen, dan erkende ze dat.

Brianna had nooit beweerd dat ze een dappere vrouw was.

Praktisch als ze was, schreef ze wel een beleefde, zakelijke brief aan Triquarter Mining in Wales en legde die klaar om de volgende dag op de post te doen.

Ze had een lijstje met klusjes die 's ochtends gedaan moesten worden, weer of geen weer. Tegen de tijd dat ze de haardvuren had gedoofd voor de nacht, was ze opgelucht dat Maggie het te druk had gehad om langs te wippen. Nog een dag of twee, nam ze zich voor, dan zou ze haar zus de brieven laten zien.

Maar vanavond ging ze relaxen, haar hoofd leegmaken. Zichzelf een beetje verwennen, dat was wat ze nodig had, besloot ze. Haar rug deed zeer van het overdreven boenen. Een warm bad met wat van het schuim dat Maggie uit Parijs voor haar had meegenomen, een kop thee, een boek. Ze zou het grote bad boven nemen en zichzelf als gast behandelen. In plaats van haar smalle bed in de kamer achter de keuken, zou ze in luxe slapen in wat ze beschouwde als de bruidssuite.

'Vanavond nemen we het er vorstelijk van, Con,' zei ze tegen de hond, terwijl ze royaal badschuim onder de stromende kraan goot. 'Eten in bed, een boek geschreven door onze toekomstige gast. Een heel belangrijke yank, zoals je weet,' drukte ze Con op het hart, die met zijn staart tegen de vloer sloeg.

Ze kleedde zich uit en liet zich in het warme, geurende water glijden. De zucht kwam vanuit haar tenen. Zo'n avond vroeg eigenlijk meer om een romantisch boek, bedacht ze, dan een thriller met de titel *The Bloodstone Legacy*. Niettemin zakte ze onderuit in het bad en begon aan het verhaal over

een vrouw die achtervolgd werd door haar verleden en bedreigd werd door het heden.

Het pakte haar. Zozeer dat toen het water was afgekoeld, ze het boek in de ene hand hield, doorlezend, en zich met de andere afdroogde. Huiverend trok ze een lange flanelen nachtpon aan, trok de spelden uit haar haar. Puur uit gewoonte legde ze het boek even weg om het bad schoon te maken. Maar het dienblad liet ze ongemoeid. In plaats daarvan kroop ze in bed, trok de dekens hoog op.

Ze hoorde de wind amper om de ramen gieren, de regen ertegenaan kletteren. Dankzij Grayson Thanes boek bevond Brianna zich in de broeierige zomer in het zuiden van de Verenigde Staten, opgejaagd door een moordenaar.

Het was na middernacht toen vermoeidheid de overhand kreeg. Ze viel in slaap met het boek nog in haar handen, de hond snurkend aan het voeteneind van het bed en de wind jammerend om het huis als een doodsbange vrouw.

Ze droomde uiteraard over bloedstollende dingen.

Grayson Thane was een impulsief man. Omdat hij zich daarvan bewust was, aanvaardde hij de rampen die dat met zich meebracht even pragmatisch als de successen. Momenteel moest hij toegeven dat de impuls om hartje winter van Dublin naar Clare te rijden, in een van de meest woeste stormen die hij ooit had meegemaakt, waarschijnlijk een vergissing was geweest.

Maar het was wel een avontuur. En hij leefde voor het avontuur.

Even buiten Limerick had hij een leuke band gekregen. Tegen de tijd dat hij de band had verwisseld, had hij erbij gestaan als een verzopen kat, ondanks de degelijke regenjas die hij een week eerder in Londen had gekocht.

Hij was twee keer verdwaald, hobbelen over smalle kronkelweggetjes die meer weg hadden van karrensporen. Zijn research had hem geleerd dat verdwaald raken in Ierland deel van de charme was.

Hij deed zijn uiterste best die gedachte vast te houden.

Hij had honger, was tot op het bot doorweekt en vreesde dat hij met een lege tank zou komen te staan voordat hij iets vond dat in de verste verte maar leek op een hotelletje of dorpje.

In gedachten ging hij over de kaart. Visualiseren was een aangeboren talent van hem, en hij kon zich zonder al te veel moeite elke lijn voor de geest halen van de gedetailleerde kaart die zijn gastvrouw hem had gestuurd.

De ellende was dat het pikdonker was, de regen als een kolkende rivier over zijn voorruit gutste en de wind zijn auto heen en weer deed slingeren op dit belabberde zogenaamde weggetje alsof de Mercedes een dinky toy was.

Hij zou een moord doen voor koffie.

Toen het weggetje zich splitste, sloeg Gray op de gok linksaf. Als hij het hotelletje of iets wat daarop leek niet binnen tien kilometer vond, dan ging hij wel in de auto pitten en morgenochtend een nieuwe poging wagen.

Het was jammer dat hij niets van het landschap kon zien. Ondanks het troosteloze duister van de storm had hij het gevoel dat het precies was waarnaar hij op zoek was. Hij wilde zijn boek zich hier laten afspelen, tussen de kliffen en graslanden van West-Ierland, met de dreiging van de onstuimige Atlantische Oceaan en de vredige dorpjes die de elementen dapper probeerden te trotseren. En misschien liet hij zijn vermoeide held, die de wereld beu was, wel midden in een storm arriveren.

Hij tuurde in het duister. Een lichtje? Laat het in godsnaam waar zijn, dacht hij. Hij ving een glimp op van een bord, woest heen en weer slingerend in de wind. Hij zette de auto in zijn achterruit, richtte de koplampen erop en grijnsde.

Op het bord stond Blackthorn Cottage. Zijn richtinggevoel had hem dus toch niet in de steek gelaten. Hij hoopte dat zijn gastvrouw het toonbeeld van de vermaarde Ierse gastvrijheid zou blijken te zijn – tenslotte was hij twee dagen te vroeg. En het was twee uur 's nachts.

Gray speurde naar een oprit, zag alleen maar drijfmaten heggen. Schouderophalend liet hij de auto op het weggetje staan. Alles wat hij nodig had voor de nacht, zat in een rugzak op de stoel naast hem. De rugzak mee gris-send, stapte hij de storm in.

Die sloeg hem in het gezicht als een furieuze vrouw, grauwend en klauwend. Wankelend ploegde hij tegen de wind in, banjerde bijna dwars door druipende fuchsiastruiken, en stuitte met meer geluk dan wijsheid op het tuinhek. Gray opende het, moest er vervolgens bijna mee in gevecht om

het weer dicht te krijgen. Hij wenste dat hij het huis duidelijker kon zien. In het donker kon hij slechts een vage indruk van de omtrek ontwaren, met dat ene lichtje dat achter het raam boven brandde.

Hij koerste eropaf alsof het een baken was en begon van koffie te dromen.

Niemand reageerde op zijn kloppen. Met de gierende wind betwijfelde hij of iemand het zou horen als een ram op de deur stond in te beuken. Het duurde geen tien tellen voordat hij besloot de deur zelf maar te openen.

Opnieuw waren er alleen vage indrukken. De storm in zijn rug, de warmte binnen. Er hingen geuren: citroen, boenwas, lavendel en rozemarijn. Hij vroeg zich af of het oude Ierse vrouwtje dat de B&B bestierde, haar eigen potpourri maakte. Hij vroeg zich af of ze wakker zou worden en iets warmes voor hem te eten zou maken.

Toen hoorde hij het gegrom – diep, dierlijk – en verstrakte. Zijn hoofd schoot met een ruk omhoog, zijn ogen vernauwden zich. Het volgende moment kon hij alleen maar wezenloos naar boven staren.

Later zou hij bedenken dat het een scène uit een boek was. Een van hemzelf, wellicht. De beeldschone vrouw, het lange witte opbollende gewaad, haar haren die als vlammen goud over haar schouders vielen. Haar gezicht bleek in het flakkerende licht van de kaars die ze in de ene hand hield. De andere klemde zich om de halsband van een hond, die eruitzag en grauwe als een wolf. Een hond wiens schoften tot aan haar middel reikten.

Boven aan de trap staaarde ze op hem neer, als een visioen dat hij had opgeroepen. Ze had net zo goed uit marmer gehakt kunnen zijn, of ijs. Zo roerloos was ze, zo volmaakt.

Tot de hond een ruk naar voren gaf. Met een beweging die haar nachthemd deed golven, hield ze hem tegen.

‘U laat de regen binnen,’ zei ze met een stem die de fantasie alleen maar voedde. Zacht, melodieus, zangerig als het Ierland dat hij wilde ontdekken.

‘Sorry.’ Hij tastte achter zich naar de deur, sloot hem zodat de storm slechts op de achtergrond te horen was.

Haar hart bonkte nog steeds. Het lawaai en Cons reactie hadden haar gewekt uit een doodenge droom vol achtervolgingen. Nu staaarde Brianna

naar een man in het zwart, vormeloos op zijn gezicht na, dat zich in de schaduw bevond. Toen hij dichterbij kwam, hield ze haar trillende hand stevig om Cons halsband geklemd.

Een lang smal gezicht, zag ze nu. Het gezicht van een dichter met die donkere, nieuwsgierige ogen en ernstige mond. Het gezicht van een piraat, meedogenloos door die uitgesproken gelaatstrekken en het lange zongebleeke haar dat er in vochtige krullen omheen lag.

Absurd om bang te zijn, riep ze zichzelf tot de orde. Per slot van rekening was hij gewoon maar een man.

‘Bent u soms verdwaald?’ vroeg ze.

‘Nee.’ Hij glimlachte, traag, ontspannen. ‘Ik ben terecht. Dit is Blackthorn Cottage?’

‘Jazeker.’

‘Ik ben Grayson Thane. Ik ben een paar dagen te vroeg, maar Miss Concannon verwacht me.’

‘O.’ Ze mompelde iets tegen de hond dat Gray ontging, maar het effect was wel dat die bonk hondenspieren ontspande. ‘Ik had u vrijdag pas verwacht, Mr. Thane. Maar u bent van harte welkom.’ Ze kwam de trap af, de hond aan haar zijde, het kaarslicht flakkerend. ‘Ik ben Brianna Concannon.’ Ze stak haar hand uit.

Daar staarde hij even naar. Hij had een lief, moederlijk vrouwtje verwacht met een grijs knotje. ‘Ik heb u wakker gemaakt,’ zei hij schaaachtig.

‘Midden in de nacht slapen we hier meestal. Kom binnen bij het vuur zitten.’ Ze liep naar de zitkamer, waar ze de lichten aandeed. Nadat ze de kaars had neergezet en uitgeblazen, draaide ze zich om om zijn natte jas aan te nemen. ‘Het is een afschuwelijke nacht om te reizen.’

‘Daar kwam ik ook achter.’

Onder de regenjas was hij allesbehalve vormeloos. Hoewel hij niet zo lang was als Brianna’s verontruste verbeelding hem had gemaakt, was hij slank en pezig. Als een bokser, dacht ze, waarna ze om zichzelf moest lachen. Dichter, piraat, bokser. De man was schrijver, en een gast. ‘Warmt u maar even op, Mr. Thane. Dan ga ik thee voor u zetten. Of wilt u liever dat ik...’ Ze wilde voorstellen hem naar zijn kamer te brengen en herinnerde zich dat ze daar zelf sliep.

‘Ik snak al een uur naar koffie. Als het niet te veel moeite is.’

‘Geen probleem. Absoluut geen probleem. Maak het uzelf gemakkelijk.’

De scène was te mooi om er alleen in te figureren, besloot hij. ‘Ik ga wel mee naar de keuken. Het is al erg genoeg dat ik u op dit uur uit bed heb gehaald.’ Hij stak een hand uit zodat Con eraan kon snuffelen. ‘Dit is me wel een hond, zeg. Ik dacht eventjes dat het een wolf was.’

‘Een wolfshond.’ Haar hersenen werkten koortsachtig om te bedenken hoe ze dit ging regelen. ‘U mag met alle plezier in de keuken komen zitten. Hebt u soms trek?’

Hij aaide Con over zijn kop en grijnsde naar haar. ‘Miss Concannon, ik geloof dat ik van u houd.’

Ze bloosde bij zijn opmerking. ‘Nou, dan geeft u uw hart gemakkelijk weg, als een kom soep al genoeg is.’

‘Niet als het klopt wat ik heb gehoord over uw kookkunsten.’

‘O?’ Ze ging hem voor naar de keuken en hing zijn druipende jas aan een haakje bij de achterdeur.

‘Een vriend van een neef van mijn redacteur heeft hier vorig jaar gelogeerd. Volgens hem kookte de gastvrouw van Blackthorn Cottage als een engel.’ Hij had niet gehoord dat ze er ook zo uitzag.

‘Dat is een mooi compliment.’ Ze zette de ketel op, waarna ze soep in een pannetje schepte om op te warmen. ‘Ik ben bang dat ik u op dit tijdstip alleen eenvoudige kost kan voorzetten, Mr. Thane, maar u zult niet hongerig naar bed gaan.’ Ze pakte brood uit de trommel en sneed een paar dikke boterhammen af. ‘Hebt u vandaag een lange reis achter de rug?’

‘Ik ben laat uit Dublin vertrokken. Ik was eigenlijk van plan er nog een dag te blijven, maar het begon te kriebelen.’ Glimlachend pakte hij het brood dat ze op tafel zette en nam een hap voor ze hem boter kon voorzetten. ‘Het was tijd om verder te trekken. Runt u deze B&B alleen?’

‘Ja. Ik vrees dat u in deze tijd van het jaar weinig gezelschap zult hebben.’

‘Ik kom niet voor gezelschap,’ zei hij, met een gretige blik op de koffie die ze in het filter schepte. Het begon goddelijk te ruiken in de keuken.

‘Voor uw werk, zei u. Het moet fantastisch zijn om verhalen te kunnen vertellen.’